

HENRIËTTE DE SMET

Weg van jou

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Het gebeurt precies op het moment dat Daniëlle het portier achter zich dichtgooit. Een paar seconden lang maakt ze met ingehouden adem pas op de plaats. Dit moet het zijn! Het voelde als een fladderig vlindertje, heel bescheiden, heel klein en heel kort, en nu is het weer stil. Dit was geen vlindertje van opwindning.

Dit kan geen toeval zijn! Met haar hand op haar buik loopt ze gehaast op Thom af, die net zijn auto parkeert.

‘Ik heb hem net gevoeld, echt waar!’ roept ze enthousiast.

‘Je meent ’t! Dat moet haast wel een teken zijn,’ glimlacht hij en schuift nieuwsgierig haar hand opzij. Het blijft stil.

De makelaar staat voor het huis op hen te wachten. In deze straat heeft ze altijd graag willen wonen. Als kind fietste ze er elke dag doorheen, op weg naar school. Dan gaf ze haar trappers wat rust, om goed om zich heen te kunnen kijken. In de winter, als het nog donker was, vroeg ze zich altijd af wat er zich achter die gezellig verlichte ramen zou afspeelen. Door haar kinderogen kon het daar niet

anders zijn dan mooi en warm.

Een twee-onder-een-kap met een ruime op-rit, precies waar ze altijd van heeft gedroomd. Aan de zijkant pronkt een weldadige rodo-dendron.

Zou dit huis het dan wél gaan worden? Na de oneindige reeks huizen die Thom en zij al bekeken hebben, lijkt het welhaast onmogelijk. Ook hier zullen ongetwijfeld aanvankelijk verborgen, maar uiteindelijk onoverkomelijke gebreken opdoemen.

De makelaar steekt de sleutel in de voor-deur.

Aan het einde van de donkere gang staat een koelkast. Een koelkast in de gang? Daarboven hangt een grote vooroorlogse deurbel.

Maar de vloer heeft prachtige authentieke tegels, nagenoeg onbeschadigd. De keuken is piepklein, het gasfornuis past er net in. Het aanrecht is veel te laag, van oud graniet. Het is zo poreus, dat de viezigheid er zich door de jaren heen in heeft vastgezet. De gootsteen bestaat uit kleine, kapotte, besmeurde steentjes. Maar de ramen slaan naar de achtertuin open, waar een grootse appelboom een verrassende blikvanger is.

En kijk, hier is de bijkeuken. Donker hout

is tegen de muren aan getimmerd. Het is vergaan en het ruikt er bedompt, als in een kelder, maar de bovenste helft van de achterdeur kan apart opengezet worden, zoals je dat vaak op boerderijen ziet. Alleen is dit natuurlijk geen boerderij.

Dan de woonkamer. Die is een beetje klein, maar wat een mooie hoge plafonds met de oorspronkelijke ornamenten nog geheel intact!

De makelaar opent de deur naar de achterkamer. Een ruimte van drie bij drie, schat ze.

Tjonge, wat is dit een hokkerig hans-en-grietjehuisje. Het is donker in deze benauwde achterkamer, met die veel te grote olieverfschilderijen aan de muren. Er staat wat oud meubilair, en de vaste vloerbedekking is tot op de draad versleten. Ze hoopt maar dat de vlooiën niet op haar benen springen.

‘Die meubels gaan natuurlijk nog weg,’ zegt de makelaar. ‘Je moet er doorheen proberen te kijken.’

Hm, ja.

Ze volgen de man de gang weer in, lopen dan achter hem aan naar boven. Bijna halverwege de trap trekt hij op het bordes een deur open. De wc. Met het roestige, beige beschil-

derde waterreservoir vlak onder het plafond en een rafelig touwtje om mee door te trekken. Een antiquiteitje.

De kleine overloop geeft toegang tot vier kamers. Een grote en drie kleine. Alle met vaste wastafels, inclusief scheuren en barsten in porselein dat ooit wit moet zijn geweest. In een van de kleine kamers staat een los bad op pootjes. Dit is dus de badkamer?

‘Er is geen badkamer, hoor, alleen de wastafel heeft watervoorziening. Waarschijnlijk staat dit bad hier voor de sier,’ zegt de man. Hij trekt een ladder omlaag. Die leidt naar de zolder. Een van de vierkanten in het houten balkenplafond blijkt een luik te zijn, waaruit de trap naar beneden glijdt.

‘Zal ik eerst maar een kijkje nemen?’ glimlacht Thom, terwijl hij de ladder beklimt. Kort verdwijnt zijn hoofd in het trapgat. Met een neutraal gezicht keert hij terug.

Nu is het haar beurt.

Beverig beklimt Daniëlle de gammele, houten treetjes. Door een piepklein tuimelraam valt een schemerige verlichting op de zolder. Het is duidelijk dat deze ruimte behalve als opslag voornamelijk als spinnenverblijf diende, maar hier kunnen met gemak twee ka-

mers worden gemaakt.

Net als ze een voet op de vaste grond zet, voelt ze het gefladder weer. Opgetogen door het gevoel dat het haar geeft, kijkt ze naar Thom. Wat vindt hij van het huis? Het is een oude bende, er is nog een lange weg te gaan, maar ze ziet wel mogelijkheden. Hij kennelijk ook.

Thom ziet haar vragende blik en haalt zijn schouders op.

‘Er moet van alles aan gebeuren, echt alles moet vernieuwd. Inclusief alle leidingen,’ mompelt hij.

Ze hebben in de loop der tijd al zoveel huizen gezien, en eigenlijk is dit het eerste waar ze een gevoel bij heeft. En de vraagprijs is niet zo hoog, het zou moeten kunnen.

‘Er zijn veel gegadigden. Het klinkt onsympathiek, maar jullie moeten meteen beslissen,’ zegt de makelaar.

Ze weet dat het waar is. Dit soort jaren dertig woningen is erg in trek, in een tijd waarin de huizen sowieso verkocht worden als waren het chocoladecroissants.

De makelaar trekt zich discreet terug.

‘Afdingen is geen optie,’ zegt Thom, haar gedachten radend.

‘Dan bieden we toch de vraagprijs, die is niet zo hoog,’ oppert ze.

‘Maar daar zijn we dus niet mee klaar. Er komt maar zo nog anderhalve ton bij.’

‘Dan zou het toch nog net kunnen?’ Ze weet het opeens helemaal zeker. Het is een oude, troosteloze bende, maar het voelt goed. En het heeft veel mogelijkheden.

‘We weten niet of jij wel blijft werken,’ denkt hij hardop.

Hij wil het niet. Hij heeft liever nieuwbouw. Veel minder onderhoud, en dat is natuurlijk zo. Maar dit huis is zo charmant, heeft zoveel sfeer. Weer een bescheiden fladdertje in haar buik.

‘Hij wil het ook,’ lacht ze, met haar hand meteen ter plaatse.

‘Bewoog hij weer?’ vraagt hij verrast.

Ze knikt. ‘Voelen?’

Ze pakt zijn hand en legt die op de plek. Thom kijkt een beetje beschaamd om zich heen. Nu geeft het vlindertje zomaar wel acte de présence.

‘Voel je het?’ jubelt ze.

‘Oei, wat bijzonder.’

De schat. Hij kan de baby nooit gevoeld hebben, ze voelde het zelf nauwelijks, hij zei

het voor haar.

Ze ziet hoe zijn ogen glunderen van trots.
‘Dat maakt het opeens echt, hè?’

De Radetzkymars maakt abrupt een einde aan de intimiteit. Thom haalt zijn telefoon uit de binnenzak van zijn jasje en checkt het schermpje. Direct de beller wegstukkend, beantwoordt hij haar niet-gestelde vraag met: ‘Mijn werk. Nu even niet, hoor.’

Resoluut draait hij zich om en loopt naar de makelaar toe.

‘We doen het,’ hoort ze hem zeggen.

Een vlaag van opwinding giert door haar buik. Dit wordt dus het ouderlijk huis van hun eerste kind, dat juist vanochtend besloot maar eens te laten weten dat het er werkelijk is.

‘Gefeliciteerd!’ schudt de man hun lachend de hand.

‘Het huis was van een oude mevrouw, zij zit nu in een verzorgingstehuis. Haar broer regelt de zaken. Hij zorgt ervoor dat het huis de komende weken ontruimd wordt.’

Liefste, het is gebeurd. Vandaag. Het huis is verkocht. Aan een jong stelletje. Zij is in verwachting.

Ze hebben het meteen gekocht, vertelde

Philip toen hij vanmiddag bij me op visite kwam. Ik begreep al niet wat hij kwam doen, want het is natuurlijk niets voor hem om zomaar voor de gezelligheid langs te komen. Hij zei dat hij nog een deel van onze meubels bij me zou brengen. Hij was alleraardigst, bijna geloofde ik hem.

Maar ik heb hier helemaal geen plek voor onze spullen. Onze twijfelaar past net in het slaapkamertje. En er staat een kast. Die stond er al. Daar hangen mijn kleren, en nog een paar van jou; ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om ze weg te doen. In de woonkamer staat onze eettafel met de twee stoelen. Dan de ronde salontafel en mijn fauteuil. De jouwe paste er helaas niet bij. Natuurlijk heb ik ook het theekastje meegenomen. Daar staat nu de tv op. Meer niet. O ja, mijn computer, dat ding dat jij zo belachelijk vindt, staat op een klein tafeltje voor het raam dat uitkijkt op een grote tuin met een fontein in het midden. Die spuit alleen op zondag, is mij verteld, voor als het bezoek komt. Maar dan ben ik toch weer heel blij met mijn computer. Daarmee kan ik fijn met jou praten.

Dit is net een bungalowtent, groter is het

in ieder geval niet.

Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan, ik moest zo huilen. Vanochtend kreeg ik een ontbijtje. Nou ja, twee bruine boterhammen. Een met een plak uitgedroogde kaas en een met aardbeienjam. Kopje thee erbij. 'Goedemorgen, mevrouw Blok,' zei het meisje dat het dienblad binnenbracht, 'hoe gaat het met ons vandaag?'

Alsof ze me kende. Ik zei natuurlijk dat het goed ging.

Maar bij 'ons' denk ik alleen aan jou en mij.

Gisteren heb ik thee gedronken in de recreatieruimte. Een heel grote zaal met allemaal tafeltjes waar de oudjes aanzitten. Het stikt hier van de stokoude mensen. Velen kunnen niet meer lopen, of zijn anderszins hulpbehoevend.

Achter de rollator kwamen ze aangeschui-feld. Dat ding zetten ze naast hun stoel. Ik voelde me achtentachtig. Een van die oudjes vroeg me gisteren hoe oud ik was. Ik wist het opeens niet meer, gek hè? Ik zei twintig. Toen moest ze heel erg hard lachen. Ik was verbaasd, want ik voel me twintig, zeker als ik daar zit. Vanochtend